

Bartók Mónika

Vidra

Zivatarok mosták végig múlt éjjel a kisebb-nagyobb dombokkal tarkított tájat. Hatalmas hegyek közt elterülő völgy kellős közepén drágakőként ragyog egy aprócska tó. Javában zajlik benne a tavaszi nyüzsgés, ébrednek a békák, veszekednek a tengeriuborkák kagylószomszédjaikkal. Gyöngyét védő harapós Kagylóné épp magában zsörtölődik a feljárt takarítva a sós vízben meglepően nagyra nőtt nádasban.

Hogy, hogy fér össze a nádas meg a só? Mindennek a vidrák az okozói! Áthordták a vizet a legközelebbi tengerből és vödreikbe kerültek annak élőlényei is. Közös megegyezés során a két élővilág elfogadta egymás létezését, vagy csak nem törődtek a másikkal, nem tudom. A lényeg, hogy megtanultak együtt élni.

Vidravár teljes területét senki nem tudja behatárolni, mert ezek besurrantak mindenhova. Ennek ellenére teljes békében élnek Sündombossal. Sündombos nagyjából a tavak körbefogó dombságot jelenti, melynek tüskeshátú barátaink az uralkodói. A völgyben helyet kapott egy kicsi település. Nem falu, de nem város. Ezt emberlények lakják, akik mit sem sejtene az állatok mozgalmas és fejlett életviteléről.

A gomolyfelhők éppen utat nyitottak a Napnak, aki reggeli kocogására indul. Kinyújtóztatta fáradt tagjait, ezzel bevilágítva a mindenén áthaladó nyílegyenes jegenyest, ami egy sáros utat őriz a két oldalán található mezőktől és erdőktől. A szél lágyan megfésülte a fákat, azok hajladozva meredtek a sáros út fölé, hogy pocsolyáiban frizurájukat igazítsák.

A tóban nemcsak a fent említett lények laknak ám. Ha így lenne, fölöslegessé válna a sáros út létezése is. Emberlények horgászhelye az, bár nem valami forgalmas. Plusz régen volt ott egy folyó, ami táplálta a tavat, de ezt valamilyen okból a vidrák egy gáttal lezárták. Az emberek elvezették egy földalatti csatornában a házaikhoz, így fény sem derült a tó sós vizének létére. Ez a gát elég ingatag, korhad, roskadozik az ide inni járó állatok súlya alatt. Az ember is jónak látta a gát létezését, ezért kiküldtek valakit foltoztatni. Ez a gátör már a

harmadik generációja ennek a hagyománynak, az előző kettő tíz év után tisztázatlan okokból eltűnt, valószínűleg meghalt. Ő már hét éve van itt remeteszolgálatban, és tisztában van vele, hogy három éve maradt, mégsem bánja. 30 körüli ürge, bajusszal és sűrű borostával. Mindig sapkát hord, elnyűtt ruhákat és gumicsizmát. Magas, pocakos, ó szokása, hogy ő az egyetlen horgásza a tónak. Van egy mólója, ahová hóban-fagyban-napsütésben kiül egy naprágta zöld vászonszékre és belógatja a botot a tó vizébe, majd pipára gyújt és füstjeleket eregetve hívja a halakat a horogra.

Most épp az ablakon esik ki majdnem, pipával a szájában, az üvegre ragadt eső által felvert sarat takarítva. Bicikli csengője ütötte meg az épp labdázó vidrák fülét. Azt a labdát még régen gyerekek rúgták bele a tóba, mikor fociztak a domb aljában lévő kis síkságon. A csengő volt a vészjelzés, hogy ideje behúzódni, tehát beúsztak a házaikba, hátrahagyva a fodrozódó vizet meg a gumilabdát. Igen házaikba! Ezek nem olyan kulturálatlan vidéki vidrák, akik csak úgy bevaccolnak valami lyukba valahol víz közelben. Tisztaságban élnek, mindig takarítanak, porolnak, sepernek, szellőztetnek, mosnak.

Piros női bicikli tűnt fel a távolban, a gödröket kerülgetve, szlalomban haladt egy fiatalasszony, szoknyáját a menetszél a bicikli csomagtartójához csapkodta. Sárvédő híján az útról a sarat a kerék a hátára csapta, szerencsére volt rajta sárga esőkabát. Milflőrmintás blúzának gallérja kikandikált a nehéz esőkabát alól, amiben a sár miatt úgy nézett ki, mint egy hatalmas sárga katicabogár.

Néhány keselyű szállt el éppen az erdőmindenség felett. Kör alakban repültek, füttyörészve élvezték a reggel első napsugarait. Keselyűket errefelé sokszor látni a béna vadászok miatt. Ez a terület egy állam fennhatósága alá sem tartozik, így nincs meghatározott vadászidény. Az ember meg néha lusta elvinni a hullát az erdőből, így svédasztalt biztosítva kopasz szárnyasainknak. Az erdő tele van a legkülönbélebb teremtményekkel: árkonyszarvasokkal (pikkelyes, agancsos nagydarab izé), sípsákokkal (rusnyán szép sárga madár, kék csőrrel, büszke testtartással, és a hangja olyan, mintha lenyelt volna egy sípot), szörnypatkányokkal (az embert istenként tisztelő, néha beszélni is tudó, két lábon járó lények, kolóniákban élnek), kecskefészkelők, kagylókígyók, lufikutyák és természetesen Sündombos, mint tartomány vezetőse, a sünök. Komolyan, a vidrák és a sünök fejlettebbek néha, mint az emberlények. Ismerik a demokráciát, alkalmazzák azt, tanács vezetni őket, és a fennhatóságuk alatt álló erdőlakókat, akiknek szintén lehetnek külön társadalmi egységeik.

Lényeg, ami lényeg, hogy a keselyűknek mindig csurran-cseppen valami!

A bicikli csikorogva fékezett, majd csúszott a sáron fél métert, mielőtt megállt volna a gátórház sáros tornáca előtt. A nő leszállt, levette a csomagtartóról a kosarát meg az ételhordókat, és becsöngetett a házba. A gátór bemászott az ablakból, és ajtót nyitott. Komoly, jellegtelen ábrázatára széles mosoly ült ki. Lerakta a pipáját, háta mögé fújta a füstöt, majd üdvözölte a vendéget.

Nem volt csúnya nő, szőkésbarna hajával, aranyszínű szemeivel, kissé kiugró arccsontjával, arányosan erős alakjával még szépnek is mondható. Hamvas, fehér bőrét, akár a kabátját, barna szeplők tarkították. Bele is pirult a gátór, borostái izgatottan meredeztek a csinos hölgy láttán.

Gátór barátunk beinvitálta a sárga katicát a házába az ételhordójával együtt. Ez a nő látja el őt 2 éve, mióta a nővére meghalt. Szegénynek ráesett a fejére egy verekedés közben megszédült süni. A fáramászás amolyan alapgyakorlat náluk, a kiképzés része, noha egy ideje már nem harcolnak, de a váratlanra is fel kell készülni. A Nap félúton járt, megpihent egy rózsatölgy tetején. Néha megáll valahol, hogy kifújja magát, pedig az általa nevezett kocogás inkább szó szerint sétagalopp, mintsem intenzív mozgás. Már őt sem érdekli, mennyi az idő. Volt, hogy valaki felidegesítette és egy napig ágyban is maradt, de arra is volt példa, hogy sokáig pihent délután, szinte végtelenre nyújtva ezzel a teaidőt. Mikor már mindenki szétpukkadt a teától és keksztől, végre megindult.

Ahogy odabent gátór bácsi megterített, a jó időre való tekintettel a vidrák is kipakoltak a domboldalra, hogy kellemes pikniket töltsenek el egymás és a sünök társaságában. Kihoztak egy régi bakelitlejátszót is, feltettek egy korongot, és a dallamos jazztől kezdve a 60-as rock & rollon át a 20-as évek csodáin keresztül minden felcsendült, hogy csak úgy zengett tőlük a vidék. A kicsik térdig ültek az áfonyás pitéikben, az idősebbek nyugodtan figyelték a bolond ifjúságot. A férfiak cigarettára, egyesek szivarra gyújtottak és a lusta napról szóttek poénokat, kezükben behűtött bodzasörrel. Az asszonyok háztartásbeli viselt dolgaikról csevegtek, gyerekeikről dicsekedtek gyümölcssalátát szopogatva. A fiatalság kamaszabbik fele önfeledten táncolt, élvezte egymás társaságát, kiváltképp az ellenkező neműek. De vidra sünnel, süni vidrával egyaránt jól szórakozott. Bár a Nap már elindult, biztos, hogy visszavett a tempóból, mert az idő végtelennek tűnt. Vagy csak jól érezték magukat.

Épp mikor a tetejére hágott a hangulat, eleredt az eső. Ez csak az idősebb korosztályt zavarta, a fiatalok, csak letakarták a lejátszót és ropták tovább.

Az úton lévő keréknyomok csordultig teltek vízzel alig pár másodperc alatt. A bicikli által húzott hosszan kígyózó két keskeny kis folyómederből miniatűr árvízként ömlött a sáros folyadék az út többi részére. Még a végén a hölgynek egy csónakra lesz szüksége, ha haza akar jutni. Volt már rá példa.

A sünök a hecc kedvéért kihoztak egy hatalmas trambulint, amin majdnem mindenki kényelmesen elfért. Elsőként a vidrák ugráltak, hullámoztak, csavarodtak a levegőben. A sünök is csatlakoztak vigyázva, hogy tüskéikkel fel ne sértsék egymást, vagy a trambulint. Egy kisebb növésű süni, John (bocsi Johnny, tudom, hogy kérted a névtelenséget, de előbb a szerződésedet olvastad volna végig) felkecmergett az ugráló asztalra a többiek közé, akik láthatóan nagyon jól érezték magukat. Ő kicsit meg volt szeppenve, nem valami akrobatikus alkat, de Scott, a vidrabarátja nem hagyta nyugton, amíg fel nem mászott közéjük. Scott egy arrogáns barom, de John mégis elviselte a lekezelő, fennkölt, egyszóval bunkó stílusát, sőt még talán kedvelte is őt mindezek ellenére – vagy talán pont ezért. Az utóbbi időben át is vett tőle néhány jellemvonást – gondolta ezt mindenki más, de a régi csapattársai tudták, hogy kissün korábban inkább hasonlított Scottra, mint a mostani visszafogott, komoly önmagára.

Mikor fellépett a gumírozott felületre, nem tudott magával mit kezdeni, ugyanis még életében nem ugrált trambulinon. Konkrétan sodródott az árral, csak tehetetlenül pattogott a kecses flipeket ugró Scott lábánál, mint egy légkalapács. Megharapta a nyelvét, majdnem kiment a bokája és végül, mikor kezdett alábbhagyni a hangulat, és mindenki az utolsókat ugrotta, egy nagyobb lendülettel a magasba repült, majd háttal lefelé belefűrődött a trambulin anyagába. Szegényt észre sem vette senki, ami nem volt meglepő, hisz nem egy központi figura, de az még kevésbé volt szokatlan, mikor Scott leugrott mellette és érdektelenül odaszólt neki: Gyere már John, nem érünk rá egész nap!

Eközben a házban egy likőrös forró csoki mellett ebédeltek emberlényeink. Nézték, ahogy az eső lágyan áztatja végig a vidéket. Nem az a sötét, borongós eső volt, hanem inkább olyan nyárias, napsütéses zápor. A keselyűk élvezettel fürödtek a tiszta esővízben, majdnem akkora élvezettel, mint mikor egy árkonyszarvas belsőségeiből lakmároznak. Most viszont a vért, amitől bíborszínen ragyognak tollaik, az eső lemosta és előbújt alóla a szürkés-fehéres eredeti színük. Hangos káromgásuk, és néhányuk zuhany alatti operaelőadása egész kellemesen vegyült az eső kopogásával. Viszont a saját tollaikra tett nem épp nyomtatásba illő kifejezések dobálása belezavart az ésszerűtlen melódiába.

A keselyűk utálják fehér tollaikat. Nem valami rejtő szín, és nem is illik egyéniségükhöz. Ettől eltekintve az esőzést, az alkalmi tisztaságot mégis élvezték.

A vidrák és a sünök a trambulinos móka végeztével gurulóversenyt rendeztek a legközelebbi domboldalon. Azt gondolhatjuk, hogy a sünök testhosszokkal vezetnek, mert össze tudnak gömbölyödni, de épp ellenkezőleg. A vidrákkal szoros küzdelmet folytatnak a győzelemért, mert a vidrák ruganyos, hosszú testüket úgy vetik le a sikamlós domboldalról, mintha csak traktorgumikat gurítanánk le onnan. Nem is gurulnak, csúsznak a vizes fűvön, ami előny a sünök tüskés, mindenbe beleakadó háta ellen. Nagyon élvezték ezt a kis versenyzést, még akkor is, ha a győztes semmi jutalmat nem kapott, és a bundájuk is elázott a lucskos, sáros víztől. Sajnos abba kellett hagyniuk, mert kezdtek fájni, napsütés ide-vagy oda, a hidegzuhany megfázással fenyegetett. Bementek hát Vidravárba. Az oda út a tavon át vezet, de a tó vize még kellemes meleg volt, meg is tisztította őket úszás közben.

Míg mindenki bent teázott törülközőbe bugyolálva, Scottnak kezdett leesni a tantusz, hogy valaki hiányzik a képből. Ötször körbefutotta Vidravár hosszú és labirintusszerű félig víz alatti rendszerét, de sehol nem találta Johnt. Már nagyon aggódott érte, az is eszébe jutott, hogy az ide úton megfulladt, de az nem lehetséges, hisz minden évben úszóversenyt nyert.

A biztonság kedvéért körbeúszta a tavat, de nagy meglepetésére csak egy a felszínen úszó fura csónakot látott pont a tó közepén. Kicsi gomb alakú valami, ami halad. Az biztosan ő lesz! Épp oda akart úszni hozzá, de a csónak elképesztő sebességgel szelte át az esőtől hullámzó tó vizét épp a Vidravártól ellenkező irányba. Szegény John ordítva suhant a part felé. Scott utána vetette magát, de mikor elérte a mólót, a tüskés hát eltűnt a vízből. Utána akart mászni, de a gátőr már el is indult vele a háza felé. Scott tehetetlen volt...

Egy pillanatnyi gondolkodás után, nem törődve a veszéllyel, kiugrott a vízből és bokán marta a gátórt. Vad, unintelligens, elhamarkodott viselkedés ez egy kulturált vidrához képest, de az emberlények nem tudnak mivoltukról, így ez volt a leghelytállóbb viselkedés. A gátőr egyszerűen lerázta a lábáról, olyan erővel, hogy visszarepült a vízbe. Scottnak végig kellett néznie, ahogy a gátőr egyszerűen tovább áll barátjával. Megvárta, amíg látótávolságon kívülre kerül, és gondolkodás nélkül megiramodott a ház felé. Az ablak alá osont és belesett a koszos zöld szúnyoghálón. Láta, hogy a nő kezében, mint egy csecsemő a

pólyában, ott fekszik John, látszólag eszméletlenül. Az őt borító törülköző véres volt a ball vállánál, ebből Scott kikövetkeztette, hogy egy horog fúródhatott oda, azzal húzta partra őt a gátőr.

John teljesen kába volt, forgott vele a világ, nem tudta hol van. A vérzés már elállt, de iszonyatos, égető fájdalmat hagyott maga után. Ahogy a nő babusgatta, forgott, járkált vele a szobában, abba annyira beleszédült, hogy hányingere lett, aminek nem segített az orra alatt terjengő vasas vérszag sem. A rosszullét ellenére még elkapott egy aránylag éles képet: Scott halálra vált ábrázatát az ablakban. Arra nem volt ereje, hogy meghatározza a helyzetét, mert elájult a gyengeségtől.

Scott legszívesebben berontott volna a házba, hogy megmentse barátját, de tudta, ha hősöködik, akár le is puffanthatják. Okosnak kell lennie és egy csöppet lehiggadni, vagy összetöri az ablakpárkányt, amit mérgeiben szorongat. Nincs helye elhamarkodott döntéseknek. Mégsem bír lehiggadni, csak feszülten figyeli a bent zajló eseményeket, miközben észre sem veszi, hogy arcizmai a lehetetlenségig torzulnak a vicsorgástól.

Kell egy terv!

A házban maradtak az emberek egészen estig. Ettek, ittak, beszélgettek, John meg csak szenvedett egy törülközőn fekvve. Szegény, sok vért vesztett, de nem életveszélyes mennyiséget. Nagyon fáj a válla, szerencséjére (vagy sem) nem volt magánál, így kevésbé érezte. Scott a bejárat mellett egy szék alá rejtőzve figyelte a mozgást. Mikor a nap már hazafelé indult, nyílt is a bejárat ajtó. Scott terve ez volt, hogy beoson rajta, de rájött, hogy nem a legjobb ötlet, így inkább figyelt tovább. A nő kísértelt a ház előtt letámasztott biciklihez, letörölgette róla a vizet, majd egy kosarat erősített a csomagtartóra. Scott felmászott a székre, hogy megnézzé, mi lehet a kosárban. John volt az, alaposan betakargatva. Egy hosszú percig csak babmán állt a széken, majd feleszmélve a kábulatból észrevette, hogy a bicikli már el is indult, így utána vetette magát. Azaz vetette volna, de meglátta, hogy a gátőr még figyeli őket az ablakból. Mikor az ember eltűnt, a bicikli a fogollyal együtt már egészen távol volt a háztól, de Scottot nem zavarta a távolság, mint akit megégettek volna, loholt utánuk.

A vidrák igen mozgékonyak, de főleg úszáshoz, futáshoz már kevésbé ügyesek. Scott akarva akaratlanul botladozott a saját lábában, de még így is meglepően nagy sebességgel kerülgette a gödröket az úton. Az eső tovább ömlött lefelé az égről, keselyűk éneke és az árkonyszarvasok bögése kísérte Scottot, mint valami

csatainduló. Még akkor sem torpant meg, mikor átlépte Sündombos határát. Itt már veszélyes mozogni egy állatnak, ez az emberek területe.

Dinamikusan, tisztos távolságból követte a nőt, immáron betonúton egészen a településig. Megtorpant, mikor meglátta az ember építette házakat, de meg kellett tudnia, hova viszik Johnt, így nagyon óvatosan, apró zugokban rejtőzködve, a legszutykosabb helyeken keresztül, de végigment a városon egészen a nő házáig. Sajnos a rejtőzködéssel időt veszített, így mire odaért, az ajtó már zárva volt, az egyetlen nyitott ablak pedig túl magasan van, hogy bemásson rajta.

Scottnak komolyan mérlegelnie kell, mindkettőjük biztonsága érdekében. Ha most beront, azzal felfedheti magát. Ha itt marad estig, biztosan észreveszik a városban, bárhova is bújjon. Kell egy haditerv a ház bevételeire, de azt egyedül nem lesz képes végrehajtani, túl nagy a kockázat. Még szerencse, hogy a nő közel lakik a városka menti erdőhöz, így kis kerülővel, de könnyebben ki tudja majd csempészni Johnt a házból. Haza kell mennie, hogy kitaláljon valamit, hozzon még segítséget, mert vészesen fogy az idő, és ki tudja, mit művelnek odabent Johnnal.

Fájó szívvel, tele aggodalommal, de elhagyta a városka területét, azon az erdei kerülőúton, amerre majd Johnnal fognak elszökni. Elég hosszú ez a kerülőút, van ideje gondolkodni, hogy mégis hogy szabadítsa ki Johnt abból a magas, ormóttan emberházból. Annyira kétségbeesetten kereste a megoldást, hogy a gondolataitól majdnem agyvérzést kapott, majd hirtelen bevillant neki egy kósza emlékkép. Apa mesélt neki a Sündombossal kötött szövetségről és, hogy az erdő összes lakója Sündombos fennhatósága alá tartozik.

Éppen csak átfutott az agyán, de már rohant is be az erőbe, egyenesen a jól ismert Lápjárásra, ahol kiskorukban Johnnal először találkoztak. Mikor elsüllyedt a békanyálban, aztán John kihúzta és jót nevettek a dolgon. Egy ilyen apróság úgy látszik valami életre szóló alakított ki köztük. Onnantól kezdve mindig ott játszottak, felfedezték az egészet, és találkoztak egy remetével. Egy sípsákkal, aki mindig vendégül látta őket ez teára. A sípsák tudója volt az összes teakészítési műveletnek és a csapdakészítéshez is konyított valamit. Összességében bölcs madár volt, mindig érdekes történeteket mesélt.

Most pont az ő házába tartott. Azonnal berontott az ajtaján és megkérte, hogy tartson vele Erdőrejtekbe, mert ő nem ismeri ki magát azon a részen. A sípsák visszautasította. Kénytelen volt, hisz szégyenszemre erdei madár létére nem

ismert soha másterületet csak a jól megszokott lápot. De irányt tudott mondani Scottnak, így el tudott menni az árkonyszarvasokhoz. A sípsák a biztonság kedvéért adott neki egy kardot, hátha a szarvasok éppen bal lábbal keltek fel aznap.

Az árkonyszarvasok, minden róluk keringő híresztelés ellenére kedvesen fogadták Scottot, aki már a tüdejét is kiköpte a futásban, hogy még sötétedés előtt odaérjen. Gyorsan felvázolta nekik a helyzetet, amennyire gyorsan a levegőhiány engedte. Az árkonyszarvasok elég elmaradott, mondhatni primitív népség, királyuk van, nem úgy, mint a sünöknek vagy a vidráknak, akik élén egy tanács áll. Scottnak minden bátorságát össze kellett szednie, mert egyenesen a hatalmas király elé vezették, hogy neki is mondja el mi történt, hátha tud segíteni. A király nagyon jószívuően felajánlotta, hogy egyik katonája, név szerint 123, vele menjen és segítsen neki. A szarvasoknak nincsenek neveik, csak számaik. 123 egy kisebb termetű, de atlétikus, vékony alkatú szarvas volt. Hátára engedte Scottot és már rohantak is vissza a városka irányába, de 123a sötétben nem látott valami jól, így nem vette észre azt épp előtte álló kis állatot, akivel szerencsétlenül összeütköztek. Szerencsére egyikük sem sérült meg. Scott nem győzött bocsánatot kérni a kissé kába szörnypatkánytól, aki a földön ülve próbált magához térni. A szörnypatkányok az erdő legrejtőzködőbb lényei, semelyik más fajjal nem tartják a kapcsolatot, és nagyon ritkán bukkannak fel más állatok területén. Többen azt hitték, hogy a szörnypatkányok létezése csak legenda, de néhányan váltig állították, hogy már láttak szörnypatkányokat az erdőben. A szörnypatkányokról még azt kell tudni, hogy nem valami vonzó a külsejük, de szerintem nem is annyira visszataszítóak, mint ahogy mindenki leírja őket. Nincs két egyforma patkány. Vannak kisebbek, nagyobbak, aranyosak, csúnyábbak. Az épp Scotték előtt ülő patkány olyan határeset.

Épp a fejét dörzsölgette, mert a szarvas elég szépen el találta őt ütni.

– Ne haragudj, nem láttunk téged a félhomályban! Ugye nem sérültél meg?

– Semmi bajom, csak szédülök. Hova ez a nagy sietség? Jaj a fejem...

– Te szörnypatkány vagy? – Scott nagyon meg volt lepődve, mert ő is csak azt hitte, hogy legenda a faj létezése.

– Igen. Eltévedtem kicsit. Nem tudom, hol vagyok.

– Ti hol is éltek pontosan?

– Messze, Keletre. Nagyon elsodródtam onnan, nem tudnátok nekem segíteni, hazajutni?

– Sajnos nem, sürgős dolgunk van.

– Miféle?

– Mentőakció.

– Kalandosan hangzik. Veletek tarthatok?

– Még a nevedet se tudjuk.

– Elnézést az udvariatlanságért – szökkent fel ültéből. – A nevem Squaeza.

– Én Scott vagyok, ő pedig 123 – bökött a szarvasra mellette. – Ha tudsz segíteni, velünk jöhetsz.

– Bármiben, bárhol, bármikor! – Scottnak igen szimpatikus volt ez a mesékből ismert lény. A nagyapja félelmetesnek és rondának írta le ezeket a lényeket, de Squaeza egyáltalán nem tűnt se félelmetesnek, se annyira rondának. Sőt, nagyon illedelmes és kedves volt. Mondjuk ebben segített a mérete is, ugyanis majdnem akkora volt, mint Scott két lábon állva, ráadásul kicsit görbe is volt a tartása, olyan megalázkodó. Rongyos ruhái ellenére kalapot viselt, méghozzá igen jó anyagú kalapot, amit megemelt 123 előtt mielőtt felszállt volna a hátára. Tényleg nagyon illedelmes egy szörnypatkány. Scott biztosra vette, hogy jól jön majd, mint segítő kéz.

Se perc alatt a városka szélénél voltak. Scott meg is volt lepődve, mert kifelé a városból a sípsák házáig többórás útnak tűnt, de egy szarvasnak ez nem okoz gondot. Scott előreküldte Squaezát, hogy derítse fel a ház környékét, és nézze meg, nyitva van e még az az ablak. Mikor Squaeza jelzett, hogy tiszta a terep, Scott és 123 kimerészkedtek a biztonságot nyújtó fák árnyékából a keskeny, de nyílt utcára. Bár a nyitva maradt ablak a ház mögött van, még így is félt, hogy meglátják őket. Az árkonyszarvasok hatalmas állatok, zöldeskék pikkelyeik vannak. Ha 123 hátán megcsillan a házból kiszűrődő fény, azonnal észreveszik őket.

Ahogy lassan, az árnyékban haladva közeledtek a ház ablakához, Scott fejében újra és újra lejátszódott a szöktetés jelenete, számba vett minden hibalehetőséget, amikből sajnos jóval több van a kelleténél. Attól félt leginkább, hogy mi lesz, ha elkapják őket. Azt nem ússzák meg élve...

Az ablakhoz érve Scott mindenprobléma nélkül besurrant a házba a szarvas fejről, de Johnt sehol nem találta abban a szobában. Intett 123nak, hogy várjanak egy kicsit. Squaeza feszengve bújt 123 lába alá, miközben tekintetével folyamatosan a terepet pásztázta, felfigyelt minden neszre körülöttük. 123 azért ennél nyugodtabb volt, bízott a saját erejében, ha netán megtámadná őket valaki.

A lakás teljesen sötét volt, kivéve egy szobát, ahonnan narancssárga fény szűrődött ki egy ajtóresen. Scott bátorkodott beosonni ebbe a kandalló melegétől és levendulaillattól átítatott szobába. Kicsit meg is szédült a tömény levendulától, de hamar összeszedte magát. Énekszó hallatszott egy karosszékéből. De még milyen szép ének! Scott közelebb merészkedett a karosszékhez. Oldalról látta, hogy a nő ül benne, karjában az alvó Johnnal. Szegény John, mint egy kisbaba, bepólyálva izzadta a nő ölében. Igazából nem aludt (a fájdalomtól nem is tudott volna aludni), de jobbnak látta, ha úgy tesz, mintha, mert így esélyt sem ad arra, hogy felfedje magát.

Scott nem tudta, hogy kéne kiszedni onnan barátját, de meglátott egy rézvázát a szoba másik oldalán. Még szerencse, hogy a nő a kandallóval szemben ül, így át tudott szaladni a háta mögött, lelökni a vázát, majd vissza a biztonságos szekrényalatti árnyékba. A terv beválni látszott, a nő lerakta Johnt, és értetlenül nézegette a kiömlött vizet a szőnyegen. Itta nagy lehetőség, Scott gyorsan kicsomagolta John a törülközőből, majd vállára támasztotta és elindult vele az ajtó felé. Hiba csúszott a tervébe, mert a nő észrevette őket, épp az ajtóban. Scott tudta, hogy futni esélyük sincs, így csak dermedten állt, hátha a nő azt hiszi, csak képzelődik. De az közeledett feléjük. Scott úgy döntött, zavartalanul folytatja a műveletet, és aránylag magabiztosan tovább haladt az ablak felé. Erre a nő megkérdezte tőle, hogy mégis hová viszi azt a sünit.

Minden bátorságát összeszedve megfordult, és egyenesen a nő szemébe nézett. Mindketten meglepődtek egymás kinézetén. Scott még sose látott ilyen közletről embert, a nő meg nem látott még vidrát sállal és karddal.

Scott összeszedte magát és kifinomult hangnemmél válaszolt a nő kérdésére:

– Természetesen a kórházba, ahol összevarrják a sebét. – A nőnek elállt a lélegzete is. – És most engedelmével távozunk. – Scott belül remegve, de magabiztos lépésekkel az ablakhoz lépett és leadta Johnt Squaezának.

A nő szóhoz sem jutott egy pillanatig, de csak utána szólt:

– Várjon, Vidra Úr! Miféle kórházba? Kik maguk?

– Azt hitte, hogy csak az emberek élnek civilizált társadalmakban? – kicsit megigazította a derekán a kardot tartó övet idegességében, majd folytatta. – Vagyunk olyan intelligensek, mint az emberek. Mindig is voltunk.

John feje bukkant fel az ablakpárkányon. Fél kézzel tartotta magát, majd kis nyöszörgés után megszólalt:

– Köszönöm az ellátást hölgyem, de kérem...– kába volt még, lassan tudott csak beszélni, bár összeszedte magát a mondat végére. – ... kérem,mondja meg a gátőrnek,hogyha legközelebb lát egy sünt úszni a tóban, ne akarja kifogni, mert a horog okozta sérülés előtt semmi bajom nem volt.

– Szóval.. csak kedvtelésből úszott?

– Pontosan.

– Elnézést! Mi nem tudtuk. Nem is gondoltuk volna, hogy...

– Tudjuk. És nagyon szépen kérjük, ne nagyon terjessze a fejlettségünket. Egyrészt mert bolondnak fogják tartani, másrészt, mert addig van békesség, amég az embereknek nincs tudomásuk rólunk.

– De nem lenne mégis jobb, ha..

– Higgye el kérem, az a biztos, ha titokban tartja.

– Rendben. ... Hát akkor jobbulást Süni úr! – Scott egy meghajlással elköszönt, majd eltűnt az ablakban.

A nő még állt ott egy jó darabig, próbálta feldolgozni a történeteket. Végül mintha misem történt volna, visszament a szobába.

Eközben Scotték már úton voltak hazafelé. Mindannyian nagyon fáradtak voltak, főleg John, aki nem győzött hálálkodni Scottnak.

Otthon, Squaezát szívesen látták vendégül Vidravárban. Érte később eljöttek a barátai, hogy megkeressék. Kiderült, hogy tényleg nem csak egy legenda a faj létezése, és, hogy mindegyikük igazi úriember, és valóban nagyon kedvesek. Fontos szövetségek, barátságok szövődtek az érkezésükkel, és további kalandokba bonyolódtak egymás területének felfedezésével, de ez már egy másik történet

John sikeresen viszonzni tudta Scottnak a segítséget, mikor valamilyen útonmódon egy nagyobb verekedésbe keveredett. Hiába, Scottnak tényleg nagy szája van, nem csoda, hogy felszakították neki egy ütéssel. John ápolhatta őt egy hétig, amíg teljesen felépült. Többet nyafogott, mint egy kisgyerek...

Nekik, kettőjüknek még rengeteg kalandban volt részük, de azokat mesélik el ők maguk!